

บรรณานุกรม

กมล การกุศล. การพูดเพื่อประสิทธิผล. พิมพ์ครั้งที่ ๒ พิมพ์โลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ
พิมพ์โลก, ๒๕๒๗.

กัลยา จงประดิษฐ์นันท์ คิดปัจการพูดต่อที่ชุมชน. กรุงเทพฯ : บู – บอส คอร์ปอเรชั่น, ๒๕๔๓.

การฝึกหัดครู, กรม กระทรวงศึกษาธิการ. การใช้ภาษา. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, ๒๕๑๓.

การคำานา, กรม. พระไตรปิฎกภาษาไทยฉบับหลวง เล่ม ๑ – ๔๕. พิมพ์ครั้งที่ ๔ กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์การคำานา, ๒๕๒๕.

เกยม บุญศรี. “ความสำคัญของพระพุทธศาสนาในฐานศาสนาประจำชาติ” พุทธจักร. ๒๐ (๖)
(มิถุนายน ๒๕๓๑) : ๒ – ๓.

เกยม แสงนนท์. “พระไตรปิฎก C.D. - ROM” พุทธจักร. ๕๓ (๑) (พฤษจิกายน ๒๕๔๔) : ๕๒.

จิตรกร ตั้งเกยมสุข และธรรมเกียรติ กันอริ. หยาดเพชร หยาดธรรม ภูมิปัญญาเพื่อการศึกษาไทย
กรุงเทพฯ : คุรุสภาลาดพร้าว, ๒๕๔๒.

จิตรจำรงค์ สุภาพ. กัลยาณวะ. กรุงเทพฯ : หจก. ยูไนเต็ดโปรดักชั่น, ๒๕๓๓.

_____ การพูดระบบภาษา. กรุงเทพฯ : สุรศิทธิ์การพิมพ์, ๒๕๒๘.

กลวย สุรศิทธิ์. วิชาการพูด. กรุงเทพฯ : แพร์วิทยา, ๒๕๑๗.

นัตรวรุณ ตันนะรัตน์. หลักภาษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๑๕.

ชยสร สมบุญมาก (สมปุณโญ), พระ. พุทธวิธีสอน : สืบคันจากพระไตรปิฎกสูตรต้นฉบับปิฎก. ปริญญา
นิพนธ์ (กศ.ม.) มหาวิทยาลัยประสานมิตร, ๒๕๔๓.

ชาคริต อนันทรารัตน์. ภาษา. กรุงเทพฯ : โอ.เอ.ส.พรีนติ้งเฮาส์, ๒๕๓๗.

โซติ จิตตแต่วง. คุณค่าของพุทธศาสนาที่มีต่อสังคมไทยในทศวรรษที่ ๗ นิสิตมหาวิทยาลัย
ครินทร์วิโรมประสามมิตร. ปริญญาดิษฐ์การศึกษาบัณฑิต วิชาเอกการ
อุดมศึกษามหาวิทยาลัยครินทร์วิโรมประสามมิตร, ๒๕๔๑.

ญานสังวาร, สมเด็จพระ. พุทธศาสนา กับสังคมไทย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๑๖.

ญานสังวาร (สุวรรณโน), สมเด็จพระ. หลักพระพุทธศาสนา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ประกายพรีก,
๒๕๑๖.

ณรงค์ ทองปาน. วิชาการสำหรับครู. อชญา : ภาควิชาภาษาไทย วิทยาลัยครุประนเครือข่าย,
๒๕๑๑.

ดุษฎี สีตดาวรังค์. การศึกษาในสังคมพระพุทธศาสนาตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎก. วิทยานิพนธ์
กรุณาศัตร์ดุษฎีบัณฑิต สาขาวัสดุสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๒.

ทวิทย์ บุญไว. ศึกษาการสอนพุดที่ปรากฏในพระสูตรตันตปิฎก. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์
มหาบัณฑิต (ศึกษาศาสตร์ - การสอน) สาขาวิชาสอนภาษาไทย ภาควิชาการศึกษา
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๓๕.

ทวีวัฒน์ บุณฑริกวัฒน์. “จากลังกาในกรุงที่ ๑ ถึงชั้มนันนา” วารสารมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยรังสิต. ๓ (๖) (มกราคม - เมษายน ๒๕๔๕) : ๒๖ - ๓๐.

ทองขาว พ่วงรอดพันธ์. วิชาการ : ศิลปะและหลักการพูดในที่ชุมชน. พิมพ์ครั้งที่ ๓ กรุงเทพฯ :
ธรรมสก, ๒๕๓๗.

ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์. พูดได้ พูดเป็น. กรุงเทพฯ : ก้องโลก, ๒๕๓๓.

ทิพาร ศิริขันธ์. การศึกษาแนวโน้มหลักสูตรพระพุทธศาสนาและมัชยมศึกษาตอนต้นในทศวรรษ
หน้า. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตกรุณาศัตร์ (นิเทศการศึกษาและพัฒนาหลักสูตร)
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๐.

ไทยรัฐ. ๑ มิถุนายน ๒๕๑๖, : ๒๔.

นนทนาท อังสุวรรณยี. การวิเคราะห์เบรี่ยงเทียนค่านิยมและการปฏิบัติเกี่ยวกับเบญจกิติของชาวพุทธ
ในสังคมเมืองและชนบทที่อยู่ใน และนอกโครงการแผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง : ศึกษา^๑
เฉพาะ กรณีหมู่บ้านในอำเภอกรุงพระ จังหวัดนครสวรรค์. ปริญญาอักษรศาสตร์
มหาบัณฑิต (ศาสนาเบรี่ยงเทียน) บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๓.

นรา ตรีชัยญา. การศึกษาการนำหลักธรรมวิชาพะพุทธศาสนามไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ที่
สัมพันธ์กับชีวิตประจำวันของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา^๒
จังหวัดชัยภูมิ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาสังคมศึกษา บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ๒๕๔๗.

นันทา ขุนภักดี. การพูด. พิมพ์ครั้งที่ ๒ นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวัง
สนามจันทร์, ๒๕๒๕.

นิพนธ์ ทิพย์ศรีนิมิต. หลักการพูด. สงขลา : ภาควิชาสารัตถศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์,
๒๕๔๑.

นิพนธ์ ศศิธร. หลักการพูดต่อชุมชน. พิมพ์ครั้งที่ ๔ กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๒๙.

นรัตน์ ใจตร. ศิลปะการพูดสำหรับผู้บริหาร. พิมพ์ครั้งที่ ๓ สงขลา : วิทยาลัยครุศาสตร์, ๒๕๓๓.

ประทุม วิวัฒนา. การสำรวจเชิงวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียนและครูที่มีต่อการเรียนการสอน
ทักษะการพูดในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา. ปริญญาอักษรศาสตร์
(ศศ.น.) การศึกษาศาสตร์การสอน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๓๒.

ประภาศรี สีหอร้าว. พื้นฐานการศึกษาทางศาสนาและจริยธรรม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์-
มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๐.

ประสงค์ รายณสุข. การพูดเพื่อประสิทธิผล. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๒๙.

ประสิทธิ บุตรศรี. “พระไตรปิฎกกับความมั่นคงของชาติ” พุทธจักร. ๕๓ (๖) (พุศกิจภาน
๒๕๔๒), : ๒๖.

ปรีชา ช้างวัลย์. ศิลปะการพูด. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๙.

ปีน มาลาภุล, ม.ล. “คำปราศรัยวันเปิดสัมมนาว่าด้วยจริยศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ณ ศาลาสันติธรรม” หนังสือสัมมนาว่าด้วยจริยธรรม. กรุงเทพฯ : ม.ป.ท., ๒๕๐๔.

พระบรม ป้อมกฤษณะ. ลักษณะเฉพาะทางภาษาไทย การเขียน การอ่าน การพูด-การฟัง. พิมพ์ครั้งที่ ๓ กรุงเทพฯ : บำรุงสารน์, ๒๕๒๖.

พระสวัสดิ์ เพชรเดช. ความเชื่อเรื่องบุญบานในพระพุทธศาสนาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๘.

พระไตรปิฎก. (ออนไลน์) เข้าถึงได้จาก <http://www.heritage.thaigov.net>, & กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔.

พระเทพเวท (ป.อ. ปัญญาโต). การศึกษาที่สากลบนพื้นฐานภูมิปัญญาไทย. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๓๒.

——— ทำไมคนไทยจึงเรียนพระพุทธศาสนา. กรุงเทพฯ : อัมรินทร์พรินติ้งกรุ๊ฟ, ๒๕๓๒.

——— เทคนิคการสอนของพระพุทธเจ้า. กรุงเทพฯ : มูลนิธิพุทธธรรม, ๒๕๓๑.

——— ธรรมกับการพัฒนาชีวิต. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๓.

——— มหาวิทยาลัยกับงานวิจัยทางพระพุทธธรรม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๔.

——— ศิลปศาสตร์แห่งพุทธ. กรุงเทพฯ : มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย, ๒๕๓๔.

พระธรรม. (ออนไลน์) เข้าถึงได้จาก www.geocities.com/Sakayaputto/mbddism.htm, ๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๔.

พระธรรมปีฎก (ป.อ. ปัญญาโต). การศึกษาเพื่อสร้างบัณฑิตหรือการศึกษาเพื่อเพิ่มผลผลิต. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๔๐.

——— “ความสำคัญและการรักษาพระไตรปิฎก”. พุทธจักร. ๕๗ (๕) (พฤษจิกายน ๒๕๔๒), : ๔ – ๒๐.

——— “คุณนักเขียนพระโน สะท้อนสภาพโழของการศึกษาไทย”. พุทธจักร. ๕๖ (๑๐) (ตุลาคม ๒๕๔๕), : ๓๐ – ๓๑.

พระธรรมปีฎก (ป.อ. ปุญโต). “พุทธวิธีในการสอน”. พิมพ์ครั้งที่ ๙. กรุงเทพฯ : สหธรรมมิก,
๒๕๔๔.

พระพุทธประวัติ. (ออนไลน์) เข้าถึงได้จาก <http://www.geocities.com/watplub/hisbuddha.htm>, ๑๕
มกราคม ๒๕๔๕.

พระราชวรมนี (พระยุทธ ปุญโต) พจนานุกรมพุทธศาสตร์ฉบับประมาณวัฒธรรม. พิมพ์ครั้งที่ ๔.
กรุงเทพฯ : มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย, ๒๕๒๘.

พจนานุกรมพุทธศาสตร์ฉบับประมาณวัสดุที่. กรุงเทพฯ : อัมรินทร์การพิมพ์, ๒๕๒๗.

พุทธธรรมฉบับขยายความ. กรุงเทพฯ : ค่าสนับสนุนการพิมพ์, ๒๕๒๕.

พระโสภณຄณาภรณ์ (ระบบ ฐิตญาโน). ธรรมนิทรรศน์ ๒ (อธิบายธรรมวิภาค ปริเจทที่ ๒ ตอน
ที่ ๑). พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : มหามหาวิทยาลัยในพระบรมราชูปถัมภ์, ๒๕๓๐.

พิชัย พกทอง. “วิถีชีวิตไทยกับพระไตรปีฎก” พุทธจักร. ๕๓ (๕) (พฤศจิกายน ๒๕๔๒), : ๓๔ –
๓๕.

“สังคมวิทยาในพระไตรปีฎก” พุทธจักร. ๕๔ (๑) (มกราคม ๒๕๔๓), : ๕๖.

พิสมัย ถีระแก้ว. วิชาการ. พิมพ์ครั้งที่ ๓. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ครุสภาลาดพร้าว, ๒๕๓๑.

พุทธทาสภิกขุ. ถูมีอมนุษย์. กรุงเทพฯ : การพิมพ์พระนคร, ๒๕๒๗.

เพชรบูรณ์ ใจนธรรมกุล. พุดใจให้เข้าหู. กรุงเทพฯ : เจริญผล, ๒๕๒๗.

ไฟธาร์ย์ สุทธิวิชูโภ (น้อยวัน), พระมหา. การวิเคราะห์เชิงปรัชญาเรื่องนาไปในพระพุทธศาสนา
เอกสาร. (ออนไลน์) เข้าถึงได้จาก <http://www.Mcu.ac.th/Visto/1/improveproject.htm-201k-1>, ๒๐ เมษายน ๒๕๔๕.

ไพรัช ชุมพรหม (ปัญญาโพ), พระมหา. วิธีการของวัดที่มีต่อการปลูกฝังจริยธรรมในเยาวชน
(ศึกษาเปรียบเทียบเฉพาะกรณี วัดชลประทานรังสฤษฎิ์ อําเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี
และวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี). ปริญญานิพนธ์อักษรศาสตร์มหาบัณฑิต (ศึกษา
เปรียบเทียบ) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๗.

กิจญ์โภุ ช่างสถาน. เอกสารประกอบการสอนวิชาภาษาไทย สาขา : ภาควิชาภาษาไทย สถาบันราชภัฏสิงห์, ๒๕๓๕.

นามะศรี คหบดี. ความคิดเรื่องนรก และสรรค์ในพุทธปรัชญาเอกสาร. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต อักษรศาสตร์ (ปรัชญา) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๔.

ยุบล เป็ญจรังกิกิจ. การวิเคราะห์ผู้รับสาร. กรุงเทพฯ : บริษัท ที. พี.พริน จำกัด, ๒๕๔๒.

บุภา สุภาภรณ์. การสื่อความ. เชียงใหม่ : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ๒๕๓๓.

รวมธรรม. กรุงเทพฯ : อัมรินทร์พรินติ้ง, ๒๕๓๕.

ร่ววงศ์ ศรีทองรุ่ง. การพูดเพื่อการประชาสัมพันธ์. นครปฐม : เพชรเกี้ยมการพิมพ์, ๒๕๔๐.

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕. พิมพ์ครั้งที่ ๓. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, ๒๕๓๐.

ถลิตา โชครังสียาภูมิ. หลักการพูด. สงขลา : ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, สถาบันราชภัฏสงขลา, ๒๕๔๒.

ลักษณา สะเทเวทิน. หลักการพูด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, ๒๕๓๖.

วนิดา ธนศุภานุเวช. มนุษย์ตามธรรมะของพุทธปรัชญา. ปริญญาดุษฎีบัณฑิต (อ.ม.) ภาควิชาปรัชญา บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๒.

วัฒน์ บุญลิขิต. การพูดเพื่อส่งเสริมการเกย์ตր. พระนครศรีอยุธยา, สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา, ๒๕๔๔.

วิกรณี รักษาป่วงชน. พิชัยยุทธ์การพูด. กรุงเทพฯ : สรุพิมพ์, ๒๕๔๒.

วิชาการ, กรม กระทรวงศึกษาธิการ. ความรู้เรื่องพระไตรปิฎก. กรุงเทพฯ : การศึกษา กรมศึกษา, ๒๕๓๕.

วิจิตร อาภรณ์. เพื่อการพูด การฟัง และการประชุมที่ดี. พิมพ์ครั้งที่ ๓ กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนา-พานิช, ๒๕๓๕.

วิจิตร แสงผลสิติธี. วากการสำหรับครู. กรุงเทพฯ : โอดีบินสโตร์, ๒๕๔๒.

วิทย์ วิศทเวที และเดชีบรพงษ์ วรรณปก. จริยธรรมกับบุคคล : รายวิชา ส.๐๑๙. พิมพ์ครั้งที่ ๕.

กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, ๒๕๓๓ (๑).

พระพุทธศาสนา ม.๒. พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, ๒๕๓๓ (๑).

หนังสือสังคมศึกษารายวิชา ส ๐๔๐ – ส ๐๔๑ พระพุทธศาสนาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕
(ม.๕). กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, ๒๕๔๘.

วินิจ วรรณณอม. หลักการพูด. กรุงเทพฯ : สยามการพิมพ์, ๒๕๒๒.

วิมลศิริ ร่วมสุข. การสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒบางเขน, ๒๕๒๒.

วิรัช ลภรตันกุล. วานนิเทศและวากศิลป์. กรุงเทพฯ : โอดีบินสโตร์, ๒๕๔๖.

วานนิเทศและวากศิลป์ หลักทฤษฎี และวิธีปฏิบัติยุคสมัยใหม่. พิมพ์ครั้งที่ ๓
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์, ๒๕๔๓.

วิสามัญ, กรม กระทรวงศึกษาธิการ. ประมวลการสอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓. กรุงเทพฯ : คุรุสภา,
๒๕๕๖.

สนิท ตั้งทวี. การใช้ภาษาเชิงปฏิบัติ. มหาสารคาม : ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ, มหาสารคาม, ๒๕๓๕.

สมคิด เหลาฉลาด. ความเชื่อเรื่องบุญและบาปกับพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ พัฒนาชุมชน มหาวิทยาลัย
คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๒๒.

สมจิต ชีวปริชา. วากวิทยา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๔.

สมจินต์ สมมานปัญญา, พระมหา. นรรและสรรค์ในพระพุทธศาสนาเอกสารฯ. (ออนไลน์) เข้าถึงได้
จาก <http://www.mcu.ac.th/Visto/1/improveproject.htm-๓๗ก>, ๒๐ เมษายน ๒๕๔๕.

สมนึก ใจถ้า. การนับถือพระพุทธศาสนาของคนไทยในปัจจุบันเปรียบเทียบระหว่าง
นักวิทยาศาสตร์และนักสังคมศาสตร์. วิทยานิพนธ์ (อ.ม.) สาขาวิชาศาสนาเปรียบเทียบ
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๓๖.

สมประชญ์ อัมมะพันธ์. หลักการพูด. สงขลา : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, ๒๕๒๕.

สมพงศ์ ติกุหะโน (ราชเจริญ), พระมหา. ศึกษาวิเคราะห์แนวคิดเรื่องมุสาวาทในพระพุทธปรัชญา
กราท. พุทธศาสนา นามหน้า บัณฑิต (สาขาปรัชญา) บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย, ๒๕๔๑.

สมหมาย ศุภายิตร. “พระไตรปิฎก : รากฐานปัญญาแก่ไขวิถีดุลและศาสนา” พุทธจักร. ๕๓ (๙)
(ติงหาคม ๒๕๔๒), : ๔๒ - ๕๓.

สวนิต ยมภักษ์ และธrinันท์ อนวัชรคิริวงศ์. หลักการพูดขั้นพื้นฐานสังเขปสาระสำคัญ. พิมพ์ครั้งที่ ๕
กรุงเทพฯ : ข้าวฟ่าง, ๒๕๓๘.

สวัสดิ์ บันเทิงสุข. เทคนิคการพูด. เชียงใหม่ : ภาควิชาเพื่นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ๒๕๓๐.

สารอช บัวครี. การศึกษา ปรัชญาการศึกษา ประชาธิปไตย และจริยธรรม. กรุงเทพฯ : สุวิริยาสาสน์,
๒๕๔๔.

สำเนียง มนีกาญจน์. หลักการพูด. พิมพ์ครั้งที่ ๔ กรุงเทพฯ : ข้าวฟ่าง, ๒๕๓๔.

สำเนียง มนีกาญจน์ และสมบัติ จำปาเงิน (เรียบเรียง). หลักการพูด. พิมพ์ครั้งที่ ๒ กรุงเทพฯ :
บริษัทเมดิคัล มีเดีย จำกัด, ๒๕๑๑.

สิทธา พนิจภูวดล นิตยา กาญจนวรรณ และสถา ศรีเพ็ญ. การเขียนและการพูด. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๑๔.

สุโขทัยธรรมชาติ, มหาวิทยาลัย. พฤติกรรมการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย-
สุโขทัยธรรมชาติ, ๒๕๓๗.

สุจิตรา จรจิตร. การฝึกพูดและภาษาไทย. สงขลา : ภาควิชาสารัตถศึกษา มหาวิทยาลัย-
สงขลานครินทร์, ๒๕๒๕

สุชีพ บุญญาณภพ. คุณลักษณะพิเศษแห่งพระพุทธศาสนา. กรุงเทพฯ : สำนักงานส่งเสริมสร้าง
เอกลักษณ์ของชาติ สำนักเลขานุการนายกรัฐมนตรี, ๒๕๒๘.

สุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ ทฤษฎีการวิจัยทางสังคมศาสตร์แนวพุทธศาสนา. ม.ป.ท. ๒๕๔๒.

สุภาวดี แสงผลสิทธิ์ และคนอื่น ๆ. วิถีการสำหรับครู. พิมพ์ครั้งที่ ๒ กรุงเทพฯ : พีระพัชนา, ๒๕๒๒.

สมน อัมรวิตตน์. นานาทัศนะในพระพุทธศาสนา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๐.

สุรangs ศรีหิริ่ง. ความคาดหวังของนักเรียนระดับมัธยมปลายต่อวิชาพระพุทธศาสนาในอําเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ศึกษาศาสตร์ (สังคมศึกษา) มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ๒๕๔๐.

สุวรรณ สุวรรณเวช. หลักการวิจัยทางสังคมศาสตร์ แนวการเขียนวิทยานิพนธ์ รายงานทางวิชาการ และรายงานประจำภาค. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๒๕.

แสง จันทร์งาม. พุทธศาสนาวิทยา. กรุงเทพฯ : บรรณาการ, ๒๕๑๒.

โภษณ ศรีกฤษดาพร. การศึกษาวิเคราะห์ความคิดเรื่องกายและจิตในพุทธปรัชญา. วิทยานิพนธ์ (อ.m.) ภาควิชาปรัชญา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๗.

อนุมาณราชชน, พระยา. เครื่องวัฒนธรรม. โอดี้เสถียร โภเศศ. (นามแฝง) กรุงเทพฯ : บรรณาการ, ๒๕๑๕.

อเนก ทิพลีอชา. ความคิดเห็นและบทบาทของผู้นำสมาคมทางพุทธศาสนาในการปรับตัวของสماชิก และประชาชนให้สอดคล้องกับความเป็นสมัยใหม่ของสังคมไทย. วิทยานิพนธ์ หลักสูตรปรัชญาสังคมวิทยา ภาควิชาสังคม และมนุษยวิทยาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๖.

อรวรรณ ปีลันธน์โอวาท. หลักและปรัชญาของวิทยา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๕.

อรุณ เวชสุวรรณ (บรรณาธิการ). วิชาทะ (ความเห็นไม่ตรงกัน) ระหว่าง น.ร.ว.ศึกษา ปราโมช กับ ท่านพุทธทาสภิกขุ. กรุงเทพฯ : แพรววิทยา อินเตอร์เนชั่นแนล จำก, ๒๕๒๐.

อรุณี ชินวงศ์อมร. ผลการเปรียบเทียบบทบาทสมมุติและเทคนิคแม่แบบที่มีต่อการพูดที่เหมาะสม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนสมโภชกรุงอนุสรณ์ (๒๐๐ ปี). ปริญญานิพนธ์ (กศ.ม.) มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒประสานมิตร, ๒๕๓๕.

อารี' สาชาติโกสี' หลักวิชาภาษาคิดป.' พิมพ์ครั้งที่ ๔ กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยครินครินทร์วิโรฒ
บางเขน, ๒๕๐๕.

อุดม บัวเพียร. วากวิทยาการพูดอย่างมีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ : ชูปเปอร์เมาน', ๒๕๓๓.

อุทิศ นาคสวัสดิ์. ศิลปะการพูด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๐๕.

โอลกาส เสวิกุล. พระบารมีปักเกล้า. พิมพ์แจกเนื่องในพระราชพิธีรัชดาภิเษก วันที่ ๕ มิถุนายน
๒๕๑๔ ธนาคารกรุงเทพจำกัด, ๒๕๑๔.

Lasswell Harold D. **The Process and Effects of Mass Communication.** : (rev.ed) Urbana, Ill;
University of lieinois Press, ๑๕๗๑.

Sakda Prangpratanporn. **A Buddhist Philosophy of Education : With Implications for
Education in Thailand.** Doctor's Thesis. Boston Collage, ๑๕๗๘.